

Director,
XEVI XIRGO

Subdirectors,
CARLES RIBERA,
LLUÍS MARTÍNEZ,
MANUEL CUYÀS,
PEPA MASÓ

SECCIONS:
Política, **ANNA SERRANO**; Europa-Món, **PILAR ESTEBAN**;
Economia, **JOAN ARMENGOL**; Opinió, **TONI BROSA**; Societat, **CARLES SABATÉ**;
Catalunya, **JOAN RUEDA** i **RICARD PALOU**; Cultura i Espectacles, **JAUME VIDAL**;
Suplement Cultura, **DAVID CASTILLO**; Comunicació, **GEMMA BUSQUETS**;
Disseny, **RAMON BUCH**; Fotografia, **ANDREU PUIG**;
Documentació, **CARME TORNIS**; Delegada a Madrid, **MONTSE OLIVA**;
Tancament, **ANTONI DALMAU**; Llengua, **QUIM PUIGVERT**;
President del Consell Editorial, **VICENT SANCHIS**

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Tàpies, 2 - 08001 Barcelona

CENTRALETA Tel. 93 227 66 00
ADREÇA INTERNET: <http://www.elpuntavui.cat>
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel. 972 18 64 80
FAX Tel. 972 18 64 40

EDITA: **CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L.**
PUBLICITAT: **HERMES COMUNICACIONS, S.A.**
Santa Eugènia, 42. 17005 Girona.
Tel.: 972 18 64 35 - Fax.: 972 18 64 10

IMPRESSIÓ: **Gráficas de Prensa Diaria**. DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.

Als efectes del que preveu l'article 32.1 paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

**L'AFANY
ESPANYOLITZADOR DE
WERT FERIRÀ ON PUGUI**

Josep Maria
Solé i Sabaté

Catedràtic d'història
contemporània a la UAB

LA COLUMNA

Més genocidi cultural

Estem en un procés polític engrescador, alegre, entusiasta, en una mobilització política o ideològica de molta gent a Catalunya, Espanya, Europa. A favor la gran majoria, expectants uns quants i una minoria en contra. Des de l'Espanya oficial, el nostre dret a decidir és presentat com una falòrnia que no té ni cap ni peus, però l'allau sobiranista avança de forma impetuosa: en la petita i mitjana empresa, al cap i a la fi el nervi del país; des d'una posició de neutralitat general de la gran empresa –“ja ens adaptarem al que vingui”, vénen a dir de forma intel·ligent i prudent, que el capital no vol enrenou–; d'una general acceptació del món del treball. És el debat que ens té a tots corpesos, però hem d'estar a l'aguait de la voluntat genocida del PP cap al català a les illes Balears, el País Valencià i la Franja de Ponent.

EL RESULTAT DE LES ELECCIONS del 25 de novembre pot obrir un camí sense aturador per a un nou estat d'Europa, però tindrem una actitud principatina, entotsolada en un món cultural tancat, si no pensem en l'ajut que hem de donar per a la defensa de la llengua i la cultura catalanes a la resta dels territoris que les tenen com a element propi, compartit amb nosaltres, sí, però també propi d'ells. I aleshores ens necessitaran més que mai. La pressió sobre els illencs, els valencians i la gent de la Franja serà ofegadora. El nacionalisme excloent castellanista de Wert i el seu afany espanyolitzador feriran on puguin.

EN AQUESTA CAMPANYA ELECTORAL hem de demanar als candidats i tots els partits que es presentin què pensen fer davant aquest atac genocida. CiU, ERC, IC i SI ja han manifestat el seu desacord amb les accions preses pel PP en aquest país germans. El mateix hem d'exigir al PSC, un partit perdut en uns moments molt importants per al seu present i futur; a la deriva pel que fa la seva defensa federal i de reforma de la Constitució per encabir-hi una Catalunya més lliure i tractada més justament; defensant un teòric dret a decidir que el PSOE es carrega; presoner d'una argolla que li fa defensar en teoria el dret a decidir i que no fa en el propi partit (decidir el PSC per si mateix la seva estratègia electoral). Qui pot entendre aquest embolic?

TOT AMB TOT, EL PSC I EL PSOE s'han deposicionat vers el català amenaçat pel PP. Tard o d'hora, de moment és així, tornaran a governar a les Illes i al País Valencià o a l'Aragó. Ara, quan no tenen res a perdre perquè tot ho han perdut, és el moment de comprometre's de cara al futur. No cal fer-

Hem de vigilar la voluntat genocida del PP cap al català a les illes Balears, el País Valencià i la Franja de Ponent

se massa il·lusions; els espanyols defensen el castellà fins i tot on no corre cap perill, ans al contrari: vegeu l'Institut Cervantes arreu del món o les accions més variades, inclosos els països de Llatinoamèrica.

UN POT OBLIDAR MOLTES COSES, però la història situa les coses al seu lloc. L'abandonament del PSPV-PSOE de la lluita per la identitat valenciana en la seva llengua i cultura, l'ocultació del llegat de Joan Fuster o ensenyar de forma pública via Canal 9 van ser la mostra més evident que volien ser una regió provinciana de Madrid. També s'ha d'assenyalar que ha estat la manca de coratge en la defensa total de la democràcia el que ha permès que s'hagi instal·lat la corrupció moral i política al cor motriu del País Valencià. Ara s'ha de refer un camí que mai no s'hauria d'haver deixat. Sembla, però, que ja s'ha començat a caminar.

A LES ILLES, EL PP s'enfronta al sentiment de la gent. Un camí que du al fracàs. Vendre la marca Espanya i l'espanyolització obligada és un negoci ruïnós. Forçar les coses, tipus persecució de la llengua catalana –*Mahón* és un cas que faria riure si no fes llàstima–, tindrà un efecte bumerang. Hem d'estar preparats per ajudar-los. Ells també són nosaltres, nosaltres també som ells. La història torna a fer el seu camí, necessita el seu calendari, però la cultura, la geografia, l'economia ens duen a retrobar-nos sempre. I amb democràcia, molt més. El temps ho dirà.

El moment temible

Ramon Solsona

Escriptor

En articles recents, Manuel Cuyàs ha parlat de conferències viscudes com a conferenciant i com a conferenciat. Les conferències, xerrades, tertúlies literàries i taules rodones són una font inexhaurible d'anècdotes. També les rodes de premsa, com la que va comentar fa uns dies Quim Monzó, una que havia convocat un conseller del govern navarrès i a la qual va acudir un sol periodista. Josep Ferrater Mora, filòsof de prestigi universal, tenia la humilitat d'explicar sense embuts que una vegada va donar una conferència a una sola persona... que se li va adormir.

Deia Cuyàs: “Es va obrir un torn de preguntes, moment temible del qual

Un perill habitual és el del contraconferenciant

procuro sempre fugir.” Temible? I tant! Pels mateixos motius que en una assemblea de qualsevol mena és temible l'apartat de precis i preguntes. En tots dos casos, en conferències i assemblees, pot ser que justament aleshores l'interès de l'acte assoleixi el màxim interès, però, en general, aquesta coda és un apèndix forçat, una cortesia que es manifesta amb la boca petita i un desig quasi explícit de donar la reunió per acabada. Llavors es veu que entre el públic hi ha dos grups antagonics, el dels escarmetats que toquen el dos i el dels que han vingut justament per fer-se sentir.

Un perill habitual és el del contraconferenciant, l'individu que, tant si ve a tomb com si no, aprofita l'avinentesa per exposar amb una llarga peroració teories de tota mena que inclouen la manera de salvar el món. Hi ha també la persona que ho ha entès tot al revés, i la que repeteix les preguntes i els comentaris que han fet els altres. I la inacabable llista de paraules demanades que fa que la gent se'n vagi de mica en mica, perquè allò no s'acaba mai. Tot plegat temible, com diu Cuyàs. La meua flaca són els assistents que es passen l'estona dormint com un soc i que al final aplaudeixen amb fervor i se t'acosten per dir-te: “El felicito. Ha sigut molt interessant.”

**LA
PUNXA
D'EN
JAP**

Joan
Antoni
Poch

